

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man bliver jo altså fuldstændig rundtosset, for hvis man anerkender, at der er sådan en forbindelse, så anerkender man da også, at der må være nogle begrænsninger for, hvordan man kan plukke navne ned fra juletræet. Så anerkender man da også, at der er sådan en sammenhæng, og så kan man da ikke være konservativ politiker og argumentere for en lovgivning, der gør det, at navne er noget, man sådan efter for-godtbeholdning kan lege med.

Lad os eksempelvis tage det ændringsforslag, vi fik nedstemt for et øjeblik siden, som sagde, at hvis det er sådan, at man i et papirløst samliv har fået en andens navn, så vil hr. Per Ørum Jørgensen mene, at det er fuldstændig naturligt, at man efter 2 års forelskelse dumper ned hos naboen og siger til vedkommende: Kunne du ikke tænke dig at få det navn, som jeg fik ovre hos din nabo? Det kan ske uden nogen som helst forbindelse, og hvor navne bliver sådan noget ligegyldigt noget.

Det er jo der, hr. Per Ørum Jørgensens argumentation fuldstændig knækker, han forsøger nu lige pludselig at holde fast i et eller andet med, at navnet er noget værdifuldt, i modsætning til det, jeg hørte i svaret til hr. Søren Krarup før. Og så siger han, at det i øvrigt ikke skal have nogen som helst konsekvenser i forhold til, hvem der kan tage hvilke navne.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Selvfølgelig er navnet da værdifuldt. Det er også det, jeg siger, når jeg siger, at det jo ikke er for sjov, hvis folk ønsker at skifte navn. Det er jo ikke noget, man bare lige gør, ligesom når man er i et supermarked og køber en pakke bleer til børnene. Det er jo ikke det. Der er jo en rationel grund til det; ofte – for langt, langt de fleste – begrundet i deres slægtsmæssige tilknytning. Sådan er det.

Det, jeg siger til hr. Søren Krarup, er: Konservatisme er ikke bare et spørgsmål om navne. Det er holdninger, det er værdier, det er handlinger, hvor påvirkningen fra vores forfædre og hensynet til de kommende generationer er det, der er afgørende.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu har vi jo hørt en hær af ordførere fra Dansk Folkeparti, og jeg synes, at det er fantastisk at

følge denne debat, som hr. Kim Christiansen fra Dansk Folkeparti så rigtigt formulerede det.

Hr. Søren Krarup stillede et spørgsmål til den konservative ordfører, hvor udgangspunktet var, at navnet er noget, der begrænser den enkelte som individ. Men er det ikke det, der er hele pointen, at der lever 600.000 mennesker i familier, som har det udgangspunkt, at de lever i et papirløst forhold, og hvor navnet i øjeblikket begrænser deres muligheder? Den nuværende navnelov begrænser den moderne familiepolitik; den moderne familiepolitik, som seks partier her i Folketinget bredt er enige om. Er det ikke det, der er tilfældet?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det var da i hvert fald et spørgsmål af en anden karakter, må jeg sige.

Jeg kan da kun bekræfte, at det er naturligt, at vi som lovgivere i 2005 tilpasser lovgivningen, så den passer til det samfund, vi lever i. Og det er klart, at med de familiemønstre, vi har i dag, må vi også tilgodese den efterspørgsel, der er i befolkningen.

Kl. 11.55

Med blikket rettet mod Norge, hvor man har lavet en voldsom liberalisering – en grænse på 200 navne i forhold til de 2.000 i Danmark – og hvor der ikke har været nogen problemer, må vi sige, at vi heller ikke forventer nogen problemer med det her lovforslag i Danmark. Tværtimod vil de 600.000, der lever papirløst, få ekstra fleksibilitet og nogle nye muligheder og mulighed for at skabe en fælles identitet og ramme omkring deres familieliv.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Også jeg fik lyst til i denne her lidt ophidsede debat, som bl.a. handler om spørgsmålet om relationen mellem navn og identitet, at spørge hr. Per Ørum Jørgensen, hvorvidt han kan bekræfte, at kvinder gennem århundreder faktisk har skullet aflevere deres pigenavn i det øjeblik, de blev gift. For nogle har det været at aflevere deres identitet i samme øjeblik – noget, som Dansk Folkeparti ikke beskæftiger sig voldsomt meget med – for andre har det måske bare været i orden og en naturlig del af det at blive gift. Hvem skal gøre sig til dommer over det?

Men hvad er forskellen til nu? Er forskellen ikke, at vi nu lader folk selv bestemme, hvorvidt navnet har noget at gøre med deres identitet el-